ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστική • ενημέρωση

Στρατηγική και τακτική του ΣΥΡΙΖΑ

Δεν είναι συμβιβασμός, αλλά συστημική ένταξη

Η ψήφιση του κρατικού προϋπολογισμού της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ με τις ψήφους 153 βουλευτών, όπως και η συνέντευξη του πρωθυπουργού στην κρατική τηλεόραση δεν αποτελούν κάποια τομή αλλά επιβεβαιώνουν τη δρομολογημένη τακτική και στρατηγική του ΣΥΡΙΖΑ. Η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ αυθαιρετώντας «αποσυνδέει» την τακτική απ' τη στρατηγική. Ισχυρίζεται ότι το «δύσκολο» (επαχθέστατο και ταξικό) πρόγραμμα που εφαρμόζει αποτελεί συμβιβασμό και υποχώρηση. Ο συμβιβασμός αυτός θα της επιτρέψει να εξέλθει απ' την κρίση και να εφαρμόσει το «αριστερό» πρόγραμμά της. Όμως η λενινιστική έννοια του θεμιτού συμβιβασμού, τον οποίο «τιτιβίζουν» άσχετα και δημαγωγικά οι πάσης φύσεως ρεφορμισμοί, αποτελεί συνειδητή υποχώρηση προ υπέρτερου συσχετισμού δυνάμεων, τέτοια όμως που να επιτρέπει και να προωθεί την ανατροπή αυτού του συσχετισμού, οπότε η υποχώρηση μετατρέπεται στο αντίθετό της, στην αντεπίθεση.

Τυπικό παράδειγμα αποτελεί η παραχώρηση της Ουκρανίας στη Γερμανία με τη συνθήκη Μπρεστ-Λιτόφσκ και η επαναπροσάρτησή της στη συνέχεια της ΕΣΣΔ. Απεναντίας, ο συριζαϊκός συμβιβασμός δεν είναι προσωρινός και δυνάμει ανατρεπτικός, όπως ο λενινιστικός, αλλά μόνιμος και συστημικός. Γιατί η νεοφιλελεύθερη διαχείριση που υλοποιεί ο ΣΥΡΙΖΑ δεν μπορεί να μετασχηματιστεί προοδευτικά (μόνο ν' ανατραπεί μπορεί). Θα συνεχίζει και θα ολοκληρώνει τις νεοφιλελεύθερες αναδιαρθρώσεις που επιβάλει η κεφαλαιοκρατία με εντατικότητα και αγριότητα αξιοποιώντας τη δομική κρίση του 2008 και τη μνημονιακή ρύθμισή της, που οξύνει την κρίση.

Επί παραδείγματι, ακόμη κι αν σημειωθεί στην καπιταλιστική οικονομία της χώρας σχετική ανάκαμψη, η λιτότητα και η ανεργία (ολική και μερική) δεν θα συρρικνωθούν υπέρ μιας λαϊκής ευημερίας. Στη βέλτιστη περίπτωση θα αμβλυνθούν, αλλά θα διατηρούνται ως πάγια γνωρίσματα του ολοκληρωτικού καπιταλισμού. Εξάλλου, αυτή είναι η πραγματικότητα σε άλλο βέβαια επίπεδο και στις προηγμένες χώρες της ΕΕ, που την επιβάλλει θεσμικά το Δημοσιονομικό Σύμφωνο των ισοσκελισμένων προϋπολογισμών. Αλλά και το πρόβλημα του ασφαλιστικού δεν είναι οξύ μόνο στη χώρα μας λόγω της ιδιαίτερης παθογένειας και της οξείας κρίσης του συστήματος. Είναι πρόβλημα της ΕΕ συνολικά, αλλά και πέραν αυτής, λόγω της απαίτησης των κυρίαρχων αγορών για την απόσυρση του κράτους απ' τη χρηματοδότηση του ασφαλιστικού και την επιβολή εντέλει της ιδιωτικής ασφάλισης, με συνακόλουθη την πάγια επιδείνωση της θέσης των εργαζομένων, των συνταξιούχων και των οικογενειών τους.

Ότι είναι πομφόλυγες οι αφηγήσεις του ΣΥΡΙΖΑ περί προσωρινής και εκβιαστικής υποχώρησης και ότι η πολιτική που εφαρμόζει απορρέει απ' τον ταξικό προσανατολισμό του υπέρ του κεφαλαίου ομολογείται στην εισηγητική έκθεση του φετινού προϋπολογισμού, όπου γίνεται λόγος για τα πολλαπλά οφέλη της «συμφωνίας» (βλ. μνημόνιο) που «αποκατέστησε την εμπιστοσύνη των αγορών για τις προοπτικές της ελληνικής οικονομίας»...

Ο ΣΥΡΙΖΑ έχει υιοθετήσει και προωθεί τις νεοφιλελεύθερες αναδιαρθρώσεις του ολοκληρωτικού καπιταλισμού

Η ιδεολογική χρήση (με την έννοια στρέβλωσης της πραγματικότητας) της πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ δεν αρκεί απλώς να καταγγέλλεται με αφορισμούς. Έτσι, υποτιμάται η εμβέλειά της σε προοδευτικά και αριστερά τμήματα της κοινωνίας, που αν και δοκιμάζουν ήδη την πικρή γεύση της διακυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ, εξακολουθούν να προσβλέπουν σ' αυτόν με τη λογική του μικρότερου κακού, ευελπιστώντας ακόμη και για την υπέρβαση της επώδυνης πολιτικής από μια φιλολαϊκή πολιτική. Αυτή η πολιτική ψυχολογία δεν είναι προϊόν μόνον της επιδέξιας προπαγάνδας του ΣΥΡΙΖΑ αλλά και της οργουελικής τάσης της αστικής ιδεολογίας να διαμορφώσει πολίτες περιορισμένων προσδοκιών, απαιτήσεων και αντιδράσεων (ραγιαδισμός σύγχρονος). Συνδέεται και με την απαξίωση των αστικών κομμάτων από ευρύτερες μάζες, αλλά και απ' την αντίληψή τους ότι δεν υπάρχει ρεαλιστική αριστερή πρόταση πέραν του ΣΥΡΙΖΑ. Γι' αυτό δεν αρκεί ο καταγγελτικός λόγος τύπου ΚΚΕ ούτε ο «συνεπής μεταρρυθμισμός» τύπου ΛΑΕ. Απαιτείται ο τεκμηριωμένος ριζοσπαστικός λόγος και πρώτιστα η ρηκτική, κινηματική και πολιτική, αντικαπιταλιστική πάλη για την έξοδο απ' την κρίση και την επαναστατική μετάβαση στην κομμουνιστική κοινωνία της εποχής μας, τη μόνη αντικειμενική αναγκαία και δυνατή εναλλακτική έναντι του καπιταλισμού κοινωνία.

Η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, αν και έχει ολοκληρωτικά συμβιβαστεί με το κεφάλαιο, υιοθετώντας την κυρίαρχη νεοφιλελεύθερη διαχείριση όχι για την αντιμετώπιση των άμεσων μόνον προβλημάτων, αλλά για την προώθηση αναδιαρθρωτικών τομών που απαιτεί ολοκληρωτικός καπιταλισμός, αρθρώνει μιαν όχι ευκαταφρόνητη ρητορική συσκότισης αυτής της πραγματικότητας και καλλιέργειας ψευδαισθήσεων στις μάζες. Στη μεταμοντέρνα αφήγησή του με οργουελική λογική καταργεί «επικίνδυνους» όρους, όπως για παράδειγμα, τους όρους μνημόνιο και καπιταλιστική οικονομία, που τους υποκαθιστά με τους ιδεολογικά ουδέτερους ή και θετικούς όρους «συμφωνία», «ελληνική οικονομία», «μεταρρύθμιση», «υγιής επιχειρηματικότητα»). Αποποιείται την «ιδιοκτησία» του μνημονία, χαρακτηρίζοντάς το εκβιαστικό και προσωρινό συμβιβασμό.

Απεκδύεται την ευθύνη ακόμη και των επώδυνων μέτρων της δικής του διακυβέρνησης, ενοχοποιώντας, όχι χωρίς ευλογοφάνεια, τη σαραντάχρονη διακυβέρνηση ΠΑΟΣΚ, ΝΔ.

Προβάλλει με λεονταρισμούς τη δήθεν σκληρή εθνική διαπραγμάτευση, ενώ κατά κανόνα, αναδιπλώνεται με πολλαπλάσιες ζημιές (τρίτο μνημόνιο, capital controls, πιο ασφυκτική εποπτεία).

Αυτοχαρακτηρίζεται θύμα με θύτες τους ανάλγητους δανειστές, αποσιωπώντας ότι η κυβέρνηση ως ανεξάρτητη κρατική οντότητα δεν είναι υποχρεωμένη να υποτάσσεται στα κελεύσματά τους.

Αναγορεύεται εχθρός του νεοφιλελευθερισμού (όπως όμως και η κλασική σοσιαλδημοκρατία), ενώ υλοποιεί τα δόγματά του.

Παραδέχεται ότι υλοποιεί ένα πρόγραμμα «δύσκολο» (ευφημισμός του επαχθούς), ισχυρίζεται όμως ότι το εφαρμόζει με «ταξική μεροληψία» υπέρ των λαϊκών τάξεων, αναζητώντας αλλά μη βρίσκοντας τα περίφημα ισοδύναμα, που εξάλλου μετακυλίουν αλλού τα βάρη ή προωθώντας ελάχιστα και οριακά θετικά μέτρα (που δεν έλειπαν όμως κι απ’ τις προηγούμενες νεοφιλελεύθερες κυβερνήσεις Παπανδρέου, Σαμαρά – Βενιζέλου), όπως η κατάργηση του εισιτηρίου για τους ανέργους, τα 100 εκ. ευρώ για την ακραία φτώχεια, η «παραχώρηση» των Λιπασμάτων στον Πειραϊκό λαό, ως μέτρα αντιρρόπησης, υποτίθεται,

των κατακλυσμιαίων επιπτώσεων του τρίτου μνημονίου.

Αυτή όμως η αμυντική ουσιαστική τακτική και προπαγάνδα συμπληρώνεται με μια επιθετική φυγή στο μέλλον μ' ένα πλέγμα στόχων, που θα εξασφαλίσουν, υποτίθεται, την έξοδο της χώρας απ' την κρίση, την ανάπτυξη, την ευημερία της κοινωνίας, την εξασφάλιση των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων.

Τέτοιοι στρατηγικοί προγραμματικοί στόχοι είναι η απομείωση του χρέους, άρα και η μείωση των πρωτογενών πλεονασμάτων για την αποπληρωμή του, η ανακεφαλαιοποίηση και εξυγίανση των τραπεζών, ώστε να εξασφαλιστεί η χρηματοδότηση της οικονομίας, η ανάπτυξη και παραγωγική ανασυγκρότηση της οικονομίας, με ιδιωτικές, κατάβαση, επενδύσεις, σε νέες και υπάρχουσες επιχειρήσεις, άρα και η καταπολέμηση της ανεργίας, η βιωσιμότητα του ασφαλιστικού, που θα απελευθερώνουν τεράστιους πόρους (σε 15-17 δισ. ανέρχεται η ετήσια κρατική χρηματοδότηση των ασφαλιστικών ταμείων), η αναδιανομή εισοδημάτων υπέρ των λαϊκών στρωμάτων και της κοινωνικής πολιτικής με σύλληψη της φοροδιαφυγής απ' τις off shore εταιρείες τις λίστες, και το μεγάλο πλούτο γενικότερα.

Αυτός ο όψιμος κεϊνσιανισμός όμως έχει πλέον εξοβελιστεί απ' το σύγχρονο ολοκληρωτικό καπιταλισμό, ήδη απ' τα μέσα της δεκαετίας '70 (περίοδος της χρυσής τριακονταετίας του καπιταλισμού (1945-1975). Κυριαρχεί πλέον η νεοφιλελεύθερη διαχείριση του καπιταλισμού, που μόνο επιμέρους στοιχεία του κεϊνσιανισμού μπορεί να συμπεριλάβει σε διάφορα μίγματα. Εξάλλου, και ο κεϊνσιανισμός δεν κατάφερε να εξασφαλίσει σε σταθερή βάση υψηλή κερδοφορία για τα μονοπώλια ούτε να αποτρέψει τις οικονομικές κρίσεις του καπιταλιστικού συστήματος. Γι' αυτό αντικαταστάθηκε απ' την αντιδραστικότερη νεοφιλελεύθερη διαχείριση.

Η επίκληση του κεϊνσιανισμού στο στάδιο του ολοκληρωτικού καπιταλισμού αποτελεί ουτοπία, γιατί το κεφάλαιο προκρίνει την ασύδοτη δράση των αγορών και την επέκταση των πεδίων δράσης του και απορρίπτει κατηγορηματικά τις κρατικές παραγωγικές επενδύσεις και τις κοινωνικές παροχές, έστω και για την τόνωση της αγοράς. Γι' αυτό και το πρόγραμμα των προοδευτικών μεταρρυθμίσεων, με το οποίο διατείνεται η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ ότι εξασφαλίζεται η υπέρβαση του μνημονίου και η φιλολαϊκή έξοδος απ' την κρίση, στην πραγματικότητα αποτελεί τη μεταμφιεσμένη συνέχιση και ολοκλήρωση δομικών νεοφιλελεύθερων αναδιαρθρώσεων, γιατί στο στάδιο του ολοκληρωτικού καπιταλισμού μόνον αυτή η αστική πολιτική ή κάποια παρόμοιά της είναι δυνατή. Και αντίποδάς της δεν μπορεί να είναι καμιά δεξιά ή και αριστερή ρεφορμιστική κυβερνητική εκδοχή, αλλά μόνο μια αντισυστημική αντικαπιταλιστική πολιτική που δεν προϋποθέτει την ανοχή απ' το κεφάλαιο

μιας κυβερνητικής μεταρρυθμιστικής πρότασης, αλλά προωθεί αντικαπιταλιστικές ρήξεις με ορίζοντα την επαναστατική ολοκλήρωσή τους.

Οι στρατηγικοί προγραμματικοί στόχοι του ΣΥΡΙΖΑ στοχεύουν κυρίως στην ανάκαμψη και παγίωση της κερδοφορίας του κεφαλαίου και στη διαμόρφωση ακόμη ευνοϊκότερου συσχετισμού των τάξεων υπέρ αυτού. Η προβλεπόμενη ήδη απ' το πρώτο μνημόνιο πάγια προσέγγιση μισθών, συντάξεων, προνοιακών παροχών στο επίπεδο των χωρών της Ανατολικής Ευρώπης, με το τρίτο μνημόνιο πλησιάζει πλέον στην ολοκλήρωσή της με μισθούς και συντάξεις 400-500 ευρώ περίπου και συρρίκνωση των κοινωνικών δικαιωμάτων με σαφώς μάλιστα μεγαλύτερη φορολόγηση, πρωτοφανή ανεργία και ακρίβεια των προϊόντων και υπηρεσιών πρώτης ανάγκης.

Η παγίωση ενός ευνοϊκότερου συσχετισμού υπέρ των καπιταλιστικών συμφερόντων έναντι της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων και η συρρίκνωση της ελληνικής οικονομίας κατά 25% του ΑΕΠ με αντίστοιχη καταστροφή των παραγωγικών δυνάμεων (παράδειγμα το λουκέτο σε 300 χιλιάδες μικρομεσαίες επιχειρήσεις) συνεπάγεται ότι και στην περίπτωση σχετικής ανάκαμψης της ελληνικής οικονομίας, αυτή θα λειτουργήσει κυρίαρχα υπέρ του κεφαλαίου και οριακά για τις λαϊκές τάξεις.

Η συγκεκριμένη ανάλυση της αναδιάρθρωσης βασικών τομέων (που προαναφέραμε) της ελληνικής καπιταλιστικής οικονομίας και κοινωνίας αποδεικνύει ότι αυτή η αναδιάρθρωση έχει αντιδραστικό νεοφιλελεύθερο χαρακτήρα και όχι προοδευτικό, φιλολαϊκό, όπως ισχυρίζεται η προπαγάνδα του ΣΥΡΙΖΑ.

Συγκεκριμένα: η απομείωση του χρέους που προβάλλεται από την Συριζαίικη μυθολογία ως Μεσσίας της ελληνικής οικονομίας, στην πραγματικότητα θα μεταφέρει τη θηλιά του χρέους και σε επόμενες γενεές. Το 15% του ΑΕΠ που απαιτούν οι δανειστές για την αποπληρωμή των τοκοχρεωλυσίων μετά το 2020 ισοδυναμεί με 27 περίπου δισ. ευρώ ετησίως! Η άλλη μεγάλη ιδέα της ανακεφαλαιοποίησης των τραπεζών στην πραγματικότητα αποτελεί σκανδαλώδες οικονομικό έγκλημα. Μετοχές αξίας 25 δισ. ευρώ, που μέσω του ΤΧΣ έχουν χρεωθεί οι Έλληνες φορολογούμενοι, έγιναν λεία των αρπακτικών funds έναντι του ευτελούς αντίτιμου των 5 δισ. ευρώ. Αυτό το τραπεζικό σύστημα θα τροφοδοτήσει την ανάπτυξη; Η ανάπτυξη, υποτίθεται ότι θα προέλθει απ' την ιδιωτικοποίηση, έναντι πινακίου φακής, στρατηγικών τομέων, απ' την εκποίηση εθνικού πλούτου αξίας 50 δισ. εκ των οποίων το μισό θα διατεθεί για το χρέος και το άλλο μισό για ανάπτυξη απ' την πώληση του χρέους υπερχρεωμένων επιχειρήσεων σε ξένα funds, απ' τα περιβόητα ΕΣΠΑ που διανέμονται σε ημετέρους, που δεν ελέγχονται και δεν είναι ανταγωνιστικοί προς τα μονοπώλια της ΕΕ.

Προβάλλεται η ριζική και δίκαιη λύση του ασφαλιστικού, που θα απελευθερώσει τεράστιους πόρους για την ελληνική οικονομία.

Αυτή η λύση ακολουθεί τη νεοφιλελεύθερη αναδιάρθρωση που προωθεί η ΕΕ της απόσυρσης του κράτους απ' τη χρηματοδότηση του ασφαλιστικού συστήματος και της πλήρους σχεδόν ιδιωτικοποίησής του. Αυτή η εξέλιξη θα συρρικνώσει τις ήδη κατακρεουργημένες κι απ' τον ΣΥΡΙΖΑ συντάξεις, λαμβανομένης υπόψη και της παρατεταμένης υψηλής ανεργίας, της μαύρης και ελαστικής εργασίας, της γήρανσης του πληθυσμού.

Οι κραυγαλέες διαβεβαιώσεις του ΣΥΡΙΖΑ για αναδιανομή μεροληπτική υπέρ των υποτελών τάξεων με σύλληψη της φοροδιαφυγής του μεγάλου κεφαλαίου, αξιοποίηση των λιστών, αντιμετώπιση των off shore και της λαθρεμπορίας καυσίμων και καπνού αποδεικνύονται έπεα πτερόεντα για πολλοστή φορά η ιστορία επαναλαμβάνεται. Απεναντίας, στο μικρομεσαίο Έλληνα φορολογούμενο επιβάλλεται η μεγαλύτερη στην ΕΕ άμεση φορολογία με νέες αυξήσεις (π.χ. αγρότες, τέλη αυτοκινήτων), ενώ εκτινάχθηκε με την αύξηση του ΦΠΑ η δυσαναλογία έμμεσων φόρων που πλήττουν τα λαϊκά στρώματα και άμεσων φόρων (55% – 45% αντίστοιχα). Η υπερφορολόγηση αποτελεί δομική αλλαγή λόγω των ισοσκελισμένων προϋπολογισμών που επιβάλλει εσαεί το Δημοσιονομικό Σύμφωνο.

Μειωμένη εθνική κυριαρχία -Ούτε τροπολογία χωρίς έγκριση των Θεσμών

ΒΑΘΑΙΝΕΙ Ο ΑΣΦΥΚΤΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ ΑΠΟ ΕΕ ΚΑΙ ΔΝΤ

Οι νεοφιλελεύθερες αναδιαρθρώσεις που συνεχίζονται και ολοκληρώνονται στον οικονομικό και κοινωνικό τομέα, έχουν προτεραιότητα για το κεφάλαιο, αλλά συνεπάγονται διαλεχτικά ανάλογες, αναδιαρθρώσεις στη διεθνή και εσωτερική πολιτική της χώρας, κατά τη σχέση βάσης – εποικοδομήματος. Το υπεραντιδραστικό στον ολοκληρωτικό καπιταλισμό μονοπωλιακό και χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο ελάχιστα ανέχεται τη σχετική αυτοτέλεια εθνικού και πολιτικού του αστικού πατριωτισμού και της αστικής δημοκρατίας, που με συμβολισμούς και δευτερεύουσες παραχωρήσεις συμβάλλουν καθοριστικά στην προβολή του συμφέροντος της αστικής τάξης ως συμφέροντος των υποτελών τάξεων. Έτσι, πολλαπλασιάζονται η καταπίεση και η εκμετάλλευσή τους απ' το κεφάλαιο, με τίμημα όμως την υπερόξυνση των αντιθέσεων και τον κλονισμό της αστικής ηγεμονίας.

Η άρχουσα τάξη έχει αναγάγει σε στρατηγική επιλογή τη συνύφανση των συμφερόντων της με τα συμφέροντα και την πολιτική της ιμπεριαλιστικής ΕΕ με όρους μεγάλης ανισομετρίας και ανισοτιμίας. Αυτή η σχέση επιδεινώνεται, καθώς η μαύρη συμμαχία ΕΕ – ΔΝΤ – κεφαλαίου

αξιοποιεί την κρίση, επιδεινώνοντάς την ταυτόχρονα, για να αποστραγγίσει τον εθνικό πλούτο της χώρας και την παραγωγική δύναμη των εργαζομένων.

Παρά τους λεονταρισμούς του ΣΥΡΙΖΑ μετά το τρίτο μνημόνιο και την πολεμική όξυνση στην περιοχή η ούτως ή άλλως περιορισμένη εντός των ιμπεριαλιστικών συμμαχιών εθνική ανεξαρτησία περιορίζεται πλέον σε βαθμό ασφυξίας. Εκτός απ' τα διαρκή μνημόνια και τους ελέγχους που επιβάλλει το Δημοσιονομικό Σύμφωνο, ασφυκτικός και συνεχής είναι ο έλεγχος που ασκείται απ' την τρόικα (κουαρτέτο πλέον) που δεν καταργήθηκε, αλλά ζει και βασιλεύει... Έχει συμφωνηθεί μάλιστα ένα καθεστώς σύμφωνα με το οποίο η ελληνική κυβέρνηση δεν μπορεί να προβεί σε καμιά πράξη αν δεν έχει νωρίτερα την έγκριση των δανειστών. Μάλιστα, ο εκπρόσωπος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στο κουαρτέτο, Ντέκλαν Κοστέλο, με ιταμό ύφος και νεοαποικιακή συμπεριφορά απείλησε την Αθήνα με διακοπή του προγράμματος, αν δεν αναφερθούν οι τροπολογίες που κατατέθηκαν απ' τον Ν. Φίλη στο νομοσχέδιο για τα βοσκοτόπια! που αφορούν την επιλογή των διευθυντών Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης. Μ' άλλα λόγια, ούτε τροπολογία δεν μπορεί να περάσει η κυβέρνηση χωρίς την έγκριση των θεσμών!

Παράλληλα, εκτός απ' τις διαπραγματεύσεις για την εφαρμογή του ψηφισμένου τρίτου μνημονίου, υπό διαρκή και στενή επιτήρηση τελεί ο προϋπολογισμός στη σύνταξη και την πορεία του, αλλά και το τραπεζικό σύστημα.

Αλλά και τα κρίσιμα κέντρα οικονομικής διαχείρισης έχουν περιέλθει στον έλεγχο των πιστωτών: Η Τράπεζα της Ελλάδας υπό τον Γ. Στουρνάρα δεν υπάγεται στην ελληνική κυβέρνηση αλλά απευθείας στην Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, η Γενική Γραμματεία Εσόδων και ο ΣΔΟΕ, που ενσωματώθηκε σ' αυτήν, είναι μεν «Ανεξάρτητες Αρχές», αλλά τελούν υπό την άμεση επιρροή των δανειστών, όπως η ΕΛΣΤΑΤ και ο Μηχανισμός Δημοσιονομικής Σταθερότητας. Προκλητική, τέλος, παραβίαση της εθνικής κυριαρχίας θεσμοθετεί το σχέδιο νόμου που στις 15 Δεκεμβρίου θα προτείνει η Κομισιόν. Σύμφωνα μ' αυτό, η Frontex μπορεί να επέμβει στα σύνορα κράτους – μέλους που αποτελούν και εξωτερικά σύνορα της ΕΕ, έστω κι αν δεν το ζητήσει το κράτος – μέλος...

ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΗ ΤΑΣΗ
Αυταρχισμός μέσα κι έξω από τα σύνορα

Κοινοβουλευτικός ολοκληρωτισμός

Η πολιτική αντίδραση την οποία ανέγνωσε ο Λένιν στον ιμπεριαλισμό είχε ως απόρροια την

αποικιοκρατία σε περιφερειακές χώρες, το φασιστικό ολοκληρωτισμό στο πολιτικό σύστημα όχι ευάριθμων χωρών στο μεσοπόλεμο, ενώ οδήγησε και σε δύο παγκόσμιους πολέμους. Η αντιδραστικότητα αυτή παρατηρείται και στον ολοκληρωτικό καπιταλισμό με διαφοροποιημένη μορφή. Οι διεθνείς σχέσεις χαρακτηρίζονται από πολέμους που εξαπολύουν ή υποκινούν οι ιμπεριαλισμοί για αναδιανομή των σφαιρών επιρροής, των πλουτοπαραγωγικών πηγών και των αγορών.
Ανατρέπουν κυβερνήσεις με εσωτερικές δυνάμεις, σπάνια με εκλογές, με πραξικοπήματα ή και στρατιωτικές επεμβάσεις ή με συνδυασμό αυτών των μορφών. Το αποικιακό καθεστώς του ιμπεριαλιστικού σταδίου έχει εκλείψει.

Στον ολοκληρωτικό καπιταλισμό διαμορφώνεται μια μορφή νεοαποικιοκρατίας, στην οποία τυπικά και θεσμικά κυρίαρχη είναι η εθνική κυβέρνηση, η πολιτική της όμως υπαγορεύεται ουσιαστικά και στα κύρια θέματα απ’ τα ιμπεριαλιστικά κράτη. Αυτή η κατάσταση ισχύει και για τη χώρα μας που συμμετέχει στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους, έστω και χωρίς χερσαίες δυνάμεις και δέχεται προσφυγικές και μεταναστευτικές ροές δυσανάλογες με τις δυνατότητές της, αφού η Τουρκία και οι χώρες – μέλη της ΕΕ δεν αναλαμβάνουν τα βάρη που τους αναλογούν. Όσο αντιδραστικοποιείται ο ολοκληρωτικός καπιταλισμός η επέμβαση, στρατιωτική ή πολιτική, στα εσωτερικά ενός έθνους – κράτους που κλονίζει ή και καταργεί την κυριαρχία του, από κατάσταση εξαίρεσης τείνει να γενικευτεί και να νομιμοποιηθεί, ακόμη και με αποφάσεις του ΟΗΕ ή ευρύτερων συμμαχιών κρατών.

Η ίδια λογική επιβάλλεται και στην εσωτερική πολιτική. Κυρίαρχο χαρακτηριστικό του κοινοβουλευτικού ολοκληρωτισμού είναι η κανονικοποίηση – θεσμοποίηση, άρα και η γενική ισχύς έκτακτων μέτρων, που επιβάλλονται σε έκτακτες και εξαιρετικές συνθήκες. Αυτή η πολιτική έχει υλοποιηθεί στη χώρα μας συστηματικά απ’ τις μνημονιακές κυβερνήσεις σε συνθήκες έντονης όξυνσης των κοινωνικών και πολιτικών αντιθέσεων για την αντιμετώπιση κρίσιμων θεμάτων. Συγκεκριμένα: Στις συνθήκες αυτές παρατηρείται κατάχρηση των Πράξεων Νομοθετικού Περιεχομένου (ΠΝΠ) δηλαδή έκδοση απ’ την κυβέρνηση νομοθετικών πράξεων, μετά ενάμιση μήνα ψηφίζονται και στη Βουλή. Αυτή η αντιδημοκρατική ρύθμιση μεταβλήθηκε σε κύρια μορφή νομοθέτησης απ’ τις μνημονιακές κυβερνήσεις και μάλιστα στα πιο κρίσιμα θέματα για τη χώρα. Την τακτική αυτή εφαρμόζει κατά κόρον και ο ΣΥΡΙΖΑ, αν και κατακεραύνωνε για αυτή τη μεθόδευση τις κυβερνήσεις ΠΑΣΟΚ και ΝΔ.

Εν γνώσει τους οι μνημονιακές κυβερνήσεις παραβιάζουν, εφαρμόζοντας διατάξεις του μνημονίου, συνταγματικές διατάξεις, ιδίως επιβάλλοντας αλλεπάλληλες μειώσεις σε συντάξεις, μισθούς, επιδόματα και καταργώντας εργασιακά δικαιώματα. Έχουν εκδοθεί αποφάσεις δικαστηρίων για αποκατάσταση αυτών των δικαιωμάτων, τα οποία συστηματικά

αθετούν οι μνημονιακές κυβερνήσεις, συμπεριλαμβανομένης και της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Χαρακτηριστική είναι και η κατάχρηση βίας απ' τις δυνάμεις καταστολής. Ενώ η χρήση χημικών και η επίθεση με κλομπς προβλέπεται σε πραγματικά εξαιρετικές και προσδιορισμένες συνθήκες, η αστυνομία με πρόσχημα τις προκλήσεις μιας δράκας κουκουλοφόρων εξαπολύει μαζικές και εξαιρετικά βίαιες επιθέσεις εναντίον ειρηνικών συγκεντρώσεων και πορειών, με προφανή στόχο την τρομοκράτηση των πολιτών και την αποθάρρυνσή της.

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 13.12.2015